

Social- og ældreminister Astrid Krags talepapir

Anledning	Samrådsspørgsmål AN
Dato / tid	9. september kl. 14-15
Sted	Lokale S-092
Talens varighed	Ca. 10 min.
Talens formål	Besvarelse af samrådsspørgsmål AN
Publikum og programpunkt	Social- og Ældreudvalget

Samrådsspørgsmål AN

Finder ministeren, at lovgivningen på området er tilstrækkelig og rimelig, når forældrene til et døende barn, der er anbragt i pleje, kun kan få samvær tre gange en halv time om ugen?

Det talte ord gælder

[Indledning]

- Tak for invitationen i dag og for muligheden for at drøfte et emne, der er vigtigt for mig og regeringen: nemlig hvordan vi sikrer børns rettigheder, herunder retten til samvær med forældre og netværk under en anbringelse.
- Jeg er i dagens samråd blevet bedt om at forholde mig til, om lovgivningen på området er tilstrækkelig og

rimelig med udgangspunkt i en konkret sag om et døende barn, der er anbragt uden for hjemmet.

- Jeg vil starte med at sige, at det er en utrolig ulykkelig sag.
- Det er så ubærligt, at et barns liv skal slutte, før det overhovedet rigtig er begyndt.
- Og det er det modsatte af, hvad vi som forældre forestiller os, når vi drømmer om vores børns fremtid. Fordi det er naturstridigt, at vores børn skal her fra før os selv.
- Jeg tror, at vi er mange, der ud fra mediernes dækning af sagen har tænkt, om det virkelig kan være rigtigt, at forældrene ikke kan få lov at tilbringe mere af den sidste tid sammen med deres barn.

[Vi har regler, der sikrer samvær ud fra barnets bedste]

- I sådan en situation kan man ikke undgå at have stor medfølelse for hele familien, der står i en meget vanskelig situation.
- Jeg er selv mor og ved, at man som forældre selvfølgelig ville ønske at tilbringe mest mulig tid sammen med sit barn, hvis éns barn var meget sygt og er på hospice.

- Derfor har jeg også stor forståelse for forældrenes frustration og sorg over kommunens beslutning om, at forældrene kun må se barnet på bestemte tidspunkter og i kort tid af gangen.
- Der er dog tilfælde, hvor det er nødvendigt at træffe sådan en beslutning for at passe på barnet.
- Udgangspunktet er i dag, at barnet har ret til samvær med familie og netværk under anbringelsen.
- Men, det står også klart i servicelovens § 71, at samvær og kontakt mellem børn, der er anbragt, og deres familie skal ske ud fra, hvad der er til barnets bedste.
- Kommunen har pligt til at støtte samværet. Men også det skal ske ud fra en vurdering af, hvad der er til barnets bedste.
- Her skal kommunen lægge vægt på barnets sundhed og udvikling og formålet med anbringelsen.
- Reglerne giver også mulighed for, at kommunen kan træffe afgørelse om, hvor ofte og hvordan samværet skal foregå. Hvis det er nødvendigt. Ligeledes ud fra et hensyn til barnets bedste.

- De eksisterende regler for samvær mellem anbragte børn og deres forældre har altså et klart fokus på barnets tarv.
- Og det mener jeg, er det helt rigtige.
- Derfor er jeg også glad for, at vi i foråret indgik en bred og ambitiøs aftale om Børnene Først med stort set samtlige partier i folketinget.
- Med aftalen styrkes børns stemme og rettigheder nemlig yderligere.
- En af de ændringer, vi aftalte, er, at børn får ret til at være med til at bestemme, hvor og hvordan samværet skal foregå.
- Og om der eksempelvis skal være en person tilstede, der kan støtte barnet i at være sammen med forældrene.
- Det er tiltag, som jeg mener, er med til at sætte en tyk streg under, at hensynet til barnet skal veje tungest, når kommunen træffer beslutninger om, hvad der skal ske i et barns sag.

[Vi skal sætte barnets tarv over hensynet til forældrene]

- Så vidt jeg forstår, har kommunen i den konkrete sag en tæt og løbende dialog med det sundhedsfaglige personale, der tager sig af behandlingen af barnet.

- Og kommunen har baseret afgørelser om samvær på de medarbejders vurdering af, hvad barnet kan klare.
- En vurdering der løbende er blevet justeret, sådan at forældrene, som jeg forstår det, nu har fået sat samværet op til 1½ time tre gange om ugen.
- Det siger sig selv, at i sager, hvor barnets sundhedsmæssige forhold fylder meget, vil den sundhedsfaglige vurdering af barnets behov også fylde meget i kommunens beslutning om samvær.
- Jeg mener, at vi skylder det enkelte barn at træffe en beslutning om at begrænse samværet med forældrene, hvis de faglige vurderinger taler for det.
- Også selvom forældrene havde måttet ønske det anderledes.
- For barnets bedste må og skal være vores hovedfokus.
- Det er også noget af det, der står meget højt på regeringens dagorden: at vi styrker børns stemme og anerkender børn i deres egen ret.
- Vi vil være på børnenes side.
- Ofte kommer diskussionerne til at kredse om forældrenes ret til deres barn. For eksempel retten til at se barnet.

- Men vi skal insistere på at sættes barnets bedste først, hvis vi virkelig mener det, vi har aftalt i Børnene Først.
- Når det er sagt, mener jeg også, at det er vigtigt, at vi står klar til at støtte barnets forældre og familie, når barnet anbringes.
- Vi må for eksempel ikke tabe forældre, der kan være en stor ressource i barnets liv.
- Og for hvem det som oftest vil være afgørende at få mulighed for at være en del af barnets liv.
- Derfor blev regeringen og partierne bag aftalen om Børnene Først også enige om, at reglerne om støtte til forældre, hvis barn er anbragt uden for hjemmet, skal gøres klarere.
- Så vi sikrer, at forældrene får tilbudt den nødvendige støtte.

**[Vi skal ikke gå ind i faglige vurderinger på
Christiansborg]**

- Til sidst vil jeg advare i mod, at vi her på Christiansborg tror, at vi kan eller skal lægge endnu flere krav ned over det arbejde, der foregår ude i kommunerne.

- Som politikere er det vores opgave at sikre, at lovgivningen er på plads, så udsatte børn kan få den rette hjælp.
- Men vi skal overlade de konkrete faglige vurderinger til de fagpersoner, der er tæt på barnet. I det her tilfælde er det især de faglige vurderinger fra det sundhedsfaglige personale på det hospice, hvor barnet er.
- Vi skal have tillid til fagligheden.
- Og til medarbejderne som er uddannet til netop at træffe de svære beslutninger, og som til daglig går på arbejde for at støtte borgerne bedst muligt.
- I stedet for at tro at indsatsen bliver bedre, hvis vi stiller flere krav til hvordan, man som sagsbehandler skal løse sit arbejde, skal vi give plads til, at ledere og medarbejdere ude i kommunerne kan træffe de rigtige beslutninger for den enkelte borger.

[Afslutning]

- For at opsummere til sidst: Det er altid barnets bedste, der skal være hovedfokus, når kommunen træffer afgørelse om samvær med forældrene. Altid.
- Det er det allerede i de regler for samvær under anbringelsen, som vi har i dag.

- Jeg forstår godt, at de biologiske forældre i denne sag naturligvis ønsker at være mest muligt tid sammen med deres søn i den korte tid, han har tilbage.
- Her må vi dog også holde fast i den ambition, der afspejles i aftalen om Børnene Først: Det er barnets bedste, der skal sættes først. Også selvom det må ske på bekostning af forældrenes ønsker.
- Vi skal turde at stå på barnets side. Også når det bliver svært.
- Det er ikke os politikere her på Christiansborg, der har indsigten og fagligheden til at vurdere, hvad der er bedst for det lille barn her. Det har derimod de mennesker, der er tæt på drengen i det daglige. Og det er speciallægerne på den relevante sygehusafdeling og specialisterne på det pågældende hospice.
- Vi skal som politikere sikre os, at rammerne er på plads til, at børn kan få den rigtige hjælp og støtte.
- Det gør vi ikke ved at lovgive helt ned i detaljen.
- Men i stedet ved at give plads og vise tillid til den høje faglighed som medarbejderne, der er tæt på borgene, har.
- Tak for ordet.